

Prázdninový pořad bohoslužeb pro Železný Brod bude platný ještě v září. Od 1. 10 (pondělí) se vrátíme ke starému rozpisu. K jasnosti podáváme rozpis v celém farním obvodě.

Železný Brod

Pořad bohoslužeb:

- Úterý** - Železný Brod v 18.00
- Středa** - Železný Brod v 18.00
- Čtvrtek** - Držkov v 16.00
- Železný Brod v 18.00
- Pátek** - Železný Brod v 18.00
- Sobota** - Zásada v 16.00
- Bzí v 18.00
- Neděle** - Železný Brod v 8.30
- Loučky v 11.00
- Krásná v 16.00

Bzí

Srdečně Vás zveme na poutní Mši svatou k Svátku Povýšení svatého kříže.

Držkov

Pout' se bude konat 16. září v 16 hod. v kostele sv. Josefa na Krásné.

Krásná

sanctus ioseph protector familiae

Klokočské Loučky

Něco o Itálii II.

Jiná legenda říká, že se Madonka Andělská (jak ji tu nazvali) zjevila ženám na poli. Varovala je před velkou vodou a řekla, aby se všichni ukryli v kapli. To bylo v roce 1724, na zdi kaple venku je kříž s cedulkou, kam až voda sahala, a na posledním schodu kaple se zastavila. Mamka mě vyfotila u toho křížku a je o kus výš, než jsem já. Na hlavním oltáři je Madonka Andělská za sklem a podél oltáře visí od stropu závěsy se srdíčky. Různě barevné a různě velké. To sem lidé navlékají za pomoc. Každých 5 let se tu konají slavnosti ke cti Madonky. To je soška položena do loďky plné květin a 120 lodí ji doprovází na širé moře, aby bylo hodné!

V tomhle městečku jsme si s mamkou daly pravé italské kapučíno. Má mít takovou pěnu, která nespadne, když se lžička obrátí. A jak se dělá? Do hrnu se nalije asi třetina silné rozpustné kávy. Mléko silně ochlazené se párou ohřívá, až do pěny a ta se lije na tu kávu. Byla to dobrota.

V autobuse při zpáteční cestě bylo vidět, jak už mají po žních a všude na polích roste druhá úroda. Kukuřice a sója. Je tady úrodný kraj. Kdyby se benátsko osamostatnilo, bylo by prý čtvrtým nejbohatším státem světa.

Italové hodně používají papír na balení, proto každému kdo má kousek půdy dává vláda zdarma sazenice topolů. Ty rychle rostou. Za 5 let je stát vykoupí a mají dřevo na papír. Kdo prodá až za 20 let dostane víc peněz.

...pokračování příště...

Ad'ka Petružálková

Modlitba k Panně Marii La Salettské Smiřitelce hříšníků

Naše Paní La Salettská, opravdová Matko bolesti, vzpomeň na slzy, které jsi pro mne prolévala na Kalvárii.

Vzpomeň též na úzkostlivost, s jakou stále o mě pečuješ, abys mne uchránila trestů spravedlnosti Boží, a hled', můžeš-li mě, své dítě, nyní opustit, když jsi pro mě tolik učinila.

Jsem touto utěšující myšlenkou povzbuzen a přicházím k Tobě přes veškerou svou nevěrnost a nevděčnost.

Neodmítej mé prosby, ó Panno, Smiřitelko hříšníků, ale obrať mě, vypros mi milost, abych miloval Ježíše nade vše a abych Tě těšil svatým životem a mohl Tě vidět jednou v nebesích. Amen.

Naše Paní La Salettská, Smiřitelko hříšníků, pros neustále za nás, kteří se k tobě utíkáme.

Omskokatolická farnost di kanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: 483 389 223
Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Klokočské Loučky, Krásná
Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Miroslaw Mateňko, MS, P. Jacek Sokolowski, MS
Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farabrod@volny.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

POSELSTVÍ MATKY BOŽÍ V LA SALETTE A SVĚCENÍ DNE PÁNĚ

Když sledujeme v dějinách život různých kmenů a národů, zjistíme, že mají jeden den v týdnu určený k odpočinku od práce i k odevzdání úcty svému božstvu. Takto to bylo u většiny národů západu i východu, severu i jihu, u chudých i bohatých zemích. Např. v jedné ze svatých knih Čiřanů, která pochází ze starší doby než křesťanství, najdeme příkaz, aby jeden den v týdnu zavírali dveře domů, zanechali obchodování a řešení úředních věcí. Tento den nazývali „velký den“. Z toho je vidět, že sváteční den má všeobecný charakter.

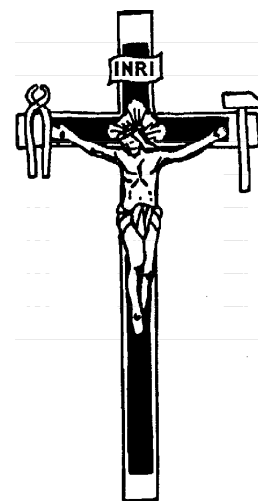
Co o svěcení svátečního dne říká Písmo svaté? Ve Starém zákoně měl vyvolený národ sobotu (šabat). Bylo to uzákoněno Desaterem. Sobota uzavírala týden, byla dnem odpočinku, radosti, liturgických shromáždění. Izraelité zachovávali velmi přísně sobotní odpočinek. Tento den se shromažďovali na společných modlitbách, při čtení a výkladu Písma svatého.

Můžeme si položit otázku: Proč byla ve Starém zákoně svatým dnem sobota a my máme neděli? Po zmrtvýchvstání Ježíše změnili apoštolové den kultu na první den týdne, jako památku na zmrtvýchvstání a nazvali jej Den Páně.

Neděle byla pro první křesťany dnem slávy, památkou smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše. V pohanském císařství byla dnem práce. Křesťané se proto museli účastnit mše svaté brzy ráno. Teprve od roku 314 se neděle stává všeobecným dnem odpočinku. Tohoto dne se křesťané scházeli na Eucharistii. Jak mnoho si vážili neděle, svědčí výpovědi mučedníků z Avitenny (r. 304), obžalovaných pohanským státem z nedovoleného shromažďování: „Nebyli bychom schopni žít, kdybychom nesvětili Den Páně“ a „Zúčastnila jsem se Eucharistie, protože jsem křesťanka“. Z toho můžeme vidět, že v prvních stoletích si křesťané neuměli představit, že by nesvětili Den Páně - neděli a neúčastnili se Eucharistie.

Jak se křesťané vzdělali od svých kořenů svědčí slova, která Maria pronesla na La Salette: „Dala jsem vám šest dnů k práci, sedmý den jsem si vyhradila pro sebe, ale vy mi ho nechcete věnovat.“

Proč Maria řekla tak hořká slova? Někteří se mohou ptát, jakým právem Maria tvrdí: „Dala jsem vám šest dnů k práci, sedmý den jsem si vyhradila pro sebe...“ - vždyť povinnost světit sváteční den ustanovil přece Bůh. Půl století před zjevením Matky Boží propukla ve Francii Velká francouzská revoluce. Její hlavní heslo znělo: „Ani Bůh, ani pán“. Důsledkem bylo ničení náboženství, a tím i neděle. Bůh ztratil všechna práva, i právo na jeden den v týdnu. Revolucionáři ustanovili jako den odpočinku každý desátý den. Tento den se mělo uctívat mládí, manželství, stáří, ale ne Bůh.

Jeden z revolucionářů (O.de Ravnigan) tvrdil: „Trvalé a všeobecné ničení neděle je nejdokonalejší vyjádření ateismu.“

V této situaci Maria jako Královna nebe i země sjednocuje hlas Boží i hlas církve a připomíná nám Boží i církevní příkázání: „Pamatuj, abys den sváteční světil.“ Od zjevení Marie na La Salette uplynulo již více než 150 let. Jsou dnes její slova stále aktuální? Když se díváme na svět kolem nás, zdá se, že jsou ještě aktuálnější.

Ke slavení svátečního dne máme dva motivy:

1. náboženský - svou prací člověk spolupracuje s Bohem na díle stvoření a odpočinkem sedmého dne následuje svatý odpočinek Boha.
2. lidský - lidská přirozenost potřebuje odpočinek.

Dnešní člověk nemá čas světit neděli. V žádné době však nepotřeboval nedělní odpočinek více, než nyní. Podívejme se na dělníky, kteří tráví celé dny v hluku strojů, na řidiče, na podnikatele, kteří v jedné ruce drží telefon a druhou cosi píší a hovoří při tom se zákazníkem. Podívejme se na uspěchané matky, které tráví celý týden prací a nákupy, na děti, které nemají možnost hovořit se zaneprázdněnými rodiči.

Odpočinek vyžaduje nejen Boží zákon, ale i lidská přirozenost a celá příroda. Strom nerodí ovoce po celý rok, ale odpočívá dlouhé zimní měsíce a čerpá sílu k plazení ovoce. Také půda vyžaduje střídavé hospodářství. Jak by měla vypadat neděle v životě křesťana? Má to být především Den Páně, den vyhrazený na zvláštní setkání s Bohem v Trojici Jediným. V neděli děkujeme Bohu Otci za dar stvoření světa. Vzpomínáme na naše vysvobození z otroctví hříchu, které nám svou smrtí a zmrtvýchvstáním přinesl Ježíš Kristus - Boží syn. Neděle je také dnem Selsání Ducha svatého, tzn. počátkem církve, které jsme členy. Kéž by se neděle stala dnem setkání celé rodiny, rozhovorů rodičů s dětmi, společné zábavy, prožívané v křesťanském duchu. Kéž by se stala dnem návštěv příbuzných a známých, a zvláště nemocných. Kéž by byl v neděli čas na náboženskou četbu.

Takové prožívání svátečního dne by bylo posílením naší křesťanské víry i našich duchovních a fyzických sil. Přispělo by k upevnění vztahů a rodinné lásky. Bylo by naší pozitivní odpovědí na poselství Matky Boží sdělené na La Salette.

Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. (1Kor 1,18)

Svatý Pavel napsal Galaánům, že jim Ježíše Krista ukřižovaného jasně ukázal. Rozhodně ho nelíčil v růžových barvách. Píše: „Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: Proklet je každý, kdo visí na dřevě“. (Gal 3,13) Pavel „nenatírá kříž na růžovo“. Prokletí je v bibli synonymem vydání napospas, osamělosti, odloučení od Boha a vyloučení z lidu. Bylo určitým druhem radikální exkomunikace. To největší utrpení Ježíš na kříži vytrpěl až do dna: byl opravdu proklet a odloučen od Boha za nás. Bože můj, Bože můj - zvolal na kříži - proč jsi mě opustil? (Mt 27,6)

Ježíš na kříži protřpěl se vším všudy nejhlubší následek hříchu, kterým je ztráta Boha. Stal se nezna-Bohem, bezvěrcem - ne z viny, ale z trestu - a to všechno proto, aby odpykal zaviněnou nevěru, která je ve světě a v každém z nás ve formě vzpoury proti Bohu, nedbání na něj. Opravdu nás zachránil trest tím, že důsledek hříchu, který všechen dopadl na něj, on vzal na sebe místo nás. Ježíš na sobě tajemně zažil trest zavržených, spočívající v odloučení od Boha, v náhlém zjištění, že Bůh je všechno, že v něm je plnost života, a bez něj nelze ani žít ani umřít a teď už je jednou provždy ztracen. V takovéto situaci se člověk nemůže ani utéci k Bohu... Peklo není nic jiného než ztráta nejvyššího Dobra. Bůh odsuzuje hřích.

Kristus na Golgotě byl na znamení hrozného Božího odsouzení hříchu doslova „probodán“ pro naše provinění. Žalmista praví: Pro tvůj hrozný

hněv, Hospodine, už není na mém těle zdravé místo. Jsem ochromen, zcela zdeptán, křičím a mé srdce sténá.

To všechno bylo nutné, aby „tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci“ a aby se nám místo prokletí, které je následkem hříchu, dostalo požehnání. Od nejstarších dob Otcové připisují ukřižovanému Kristu biblický obraz hořké vody Mary, která zesládlá, jakmile se jí dotklo dřevo vhozené Mojžíšem na příkaz Boží. Kristus na dřevě kříže za nás sám vypil hořkou vodu hříchu a změnil ji v sladkou vodu milosti a požehnání.

Po hříchu tkví velikost stvoření před Bohem v tom, že za něj nese co nejméně viny a co nejvíce trestu. Jinými slovy v tom, že je „beránkem“ - obětí - a je „neposkvěšené“ - nevinné. Ježíš z Nazareta je Písmem nazývaný „Beránkem bez vady“. On vskutku neměl žádnou vinu a nesl všechny trest za hřích: On hříchu neučinil..., ale vzal naše hříchy. Jeho, který „nepoznal hřích“, ztotožnil Bůh s naším hříchem.

Říkáme-li, že Ježíš na sebe vzal trest za hřích, neznamená to, že na sebe vzal jen potrestání, ale i něco mnohem hrůznějšího, obžalování z viny. Vzal na sebe vinu, aniž ji měl. Ježíš prožil nejvyšší stupeň té nejhroznější příčiny lidského utrpení - „pocit viny“. Proto je i toto od základů Ježíšem vykoupeno. „My jsme odsouzeni spravedlivě, ale on nic zlého neudělal.“

Raniero Cantalamessa, *Život pod vládou Kristovou*

Naše účast na Kristově oběti

Kříž je jedinou obětí Krista, který je jediným „prostředníkem mezi Bohem a lidmi“ (1 Tim 2,5). Protože se však ve své vtělené božské osobě „jistým způsobem spojil on sám s každým člověkem“, dává všem lidem „možnost, aby se přičlenili k tomuto velikonočnímu tajemství způsobem, který zná Bůh“. Kristus vyzývá své učedníky, aby vzali svůj kříž a následovali ho, protože on sám trpěl za nás a zanechal nám tak příklad, abychom šli v jeho šlépějích. Kristus chce totiž přidružit ke své vykupitelské oběti právě ty, kteří z ní mají prospěch jako první. To se splnilo ve svrchované míře na jeho Matce, která je mnohem niterněji než kdokoliv jiný spjata s tajemstvím jeho vykupitelského utrpení. „Není jiné schodiště k výstupu do nebe než kříž.“

V tom spočívá Kristovo vykoupení: „přišel, aby dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28), to je, aby miloval „svě až do krajnosti“ (Jan 13,1), aby byli „vykoupeni“ „ze svého prázdného způsobu života“, jak ho „zdedili po předcích“ (1 Petr 1,18).

Ježíš „měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny“. Ten, který zemřel a byl pohřben, je opravdu Boží Syn, který se stal člověkem.

Katechismus katolické církve

Jak promlouvá svatý Václav do našeho života?

Asi nebudeme následovat tohoto světce zrovna v statečném hájení českého území, ani nebudeme připravovat přímo z vlastní vinice nápoj k slavení eucharistie. Jak tedy následovat „dědice“ české země? Na pomoc nám přicházejí slova známé kancionálové písně: „Nikdy nezahyne národ...., dokud bratr bude bratru odpuštět“. Tento Václavův odkaz je velmi konkrétní pro každého z nás. Nakolik je však praktický, natolik je těžko uskutečnitelný. Kdo z nás se nepotýkal s tím, jak odpuštění „nejde“, jak se stále vrací zahořklost a touha oplatit stejnou mincí? Tyto zkušenosti, společně nám všem, vedou k zjištění, že odpuštění je jakési mučednictví! Vždyť vyžaduje sebezapření, úsilí vzdát se nároků na pomstu, ochotu neoplatit druhému zlym, ale dobrým. A toto vše je skutečným mučednictvím, i když nekrvavým. Odpuštěním tedy následujeme našeho národního patrona.

Pokud sv. Václav není jen na piedestalu na náměstí v centru Prahy, ale také na piedestalu v té naší „galerii“ s lidmi ukazujícími perspektivní cestu do budoucnosti, pak nepřeslechněme jeho hlasitou výzvu k odpuštění - odpuštění těm, kteří se v našem národě dopustili velkých přehmatů a poškodili třeba naši rodinu (odpustit však neznamená nechat stranou spravedlnost) Odpustit znamená vzdát se zloby vůči druhému, nepřát mu zlo, ale dobro - i když toto dobro bude pro viníka zprostředkovaně spravedlivým trestem, odpustit komunistům, polistopadovým politikům, nepřijemným sousedům...

Toto odpuštění, projevované nekrvavým mučednickým sebezpřemáháním, je tou správnou odpovědí na křivdy ze strany našich spoluobčanů a blízkých. A tak budeme skutečně následovníci sv. Václava a budeme se k němu hlásit nejen slovy písně, ale i svým životem.

Ježíši ukřižovaný, ty jsi má moc.

Když celou mou duši bolest ovládne, a obzor se setmí jako noc, a bolestí je srdce zdrcené, Ježíši ukřižovaný, ty jsi má moc.

Když se v duši bolem stmívá, napíná síly, bez oddechu zápasí a srdce v hořkém bolu zmírá, Ježíši ukřižovaný, naději mé spásy.

Tak ubíhá den za dnem, duše hořkostí se sytí a srdce v slzách tone, Ježíši ukřižovaný, ty mi jak záře svítíš.

Když kalich hořkosti přetéká a vše se spiklo proti ní a duše prožívá chvíle Getseman, Ježíši ukřižovaný, ty mě ochráníš.

Když duše s pocitem vlastní nevinnosti, přijímá ta Boží odpuštění, tehdy srdce oplácet umí láskou mrzutosti, Ježíši ukřižovaný, mou slabost ve všemcom proměňuj.

S. M. Faustyna Kowalská, *Boží milosrdenství v mé duši.*

S MODLITBOU JE TO JAKO S LÁSKOU

S modlitbou je to jako s láskou. Na počátku mnoho slov a dohadování. Pak nastane ticho a každé slovo je dlouho vyčkávané.

Jsou chvíle, kdy jsou slova zbytečná. Stačí, že milujeme. A to je vhodný čas pro jednoduchou modlitbu, čas spočinout na Bohu obyčejným oddaným pohledem .

V tu dobu vzkvétá takzvaná litaniová modlitba, která je nekonečným opakováním stejných výrazů, tak bohatých obsahem: "Pane, smiluj se nade mnou...", "Ježíši miluji tě...", "Zdrávas Maria..."

Růženec patří k těm druhům modliteb, které předcházejí nebo provázejí kontemplativní modlitbu Ducha.

Carlo Carretto, *Myšlenky na každý den*

Promítat si do obrazu ukřižovaného Ježíše své viny, svá selhání, křivdy, kterých jsme se dopustili na bližních, tvrdá slova, činy... prostě vlastní hříchy od narození až po současnost - to není zrovna povzbudivá podívaná, a přece tam, v muži na kříži, v muži bolesti, jsou naše hříchy definitivně „zabity“, tam trvale mizí. On umírá, já jsem ze smrti zvedán z jeho lásky.

P. Aleš Opatrný